

Галина Тарасенко

КОЛЬОРОВА СИМФОНІЯ СНІГУ

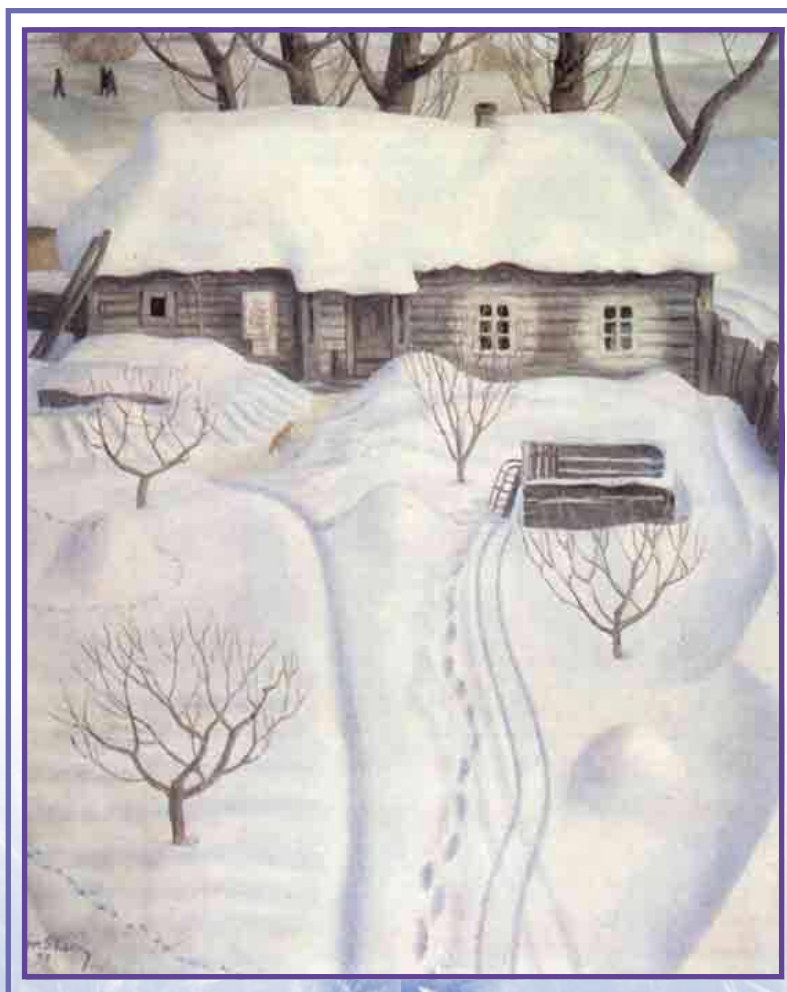
„Зимовий день у Седневі”

Урочиста краса снігового покриву захоплює і хвилює. Одягнувшись у снігову мантію, природа наче демонструє людям власну пишність, величність, розкіш. Білий, на перший погляд, сніг насправді має безліч відтінків, які залежать від освітлення. Погляньте, як малює сніг відома українська художниця Тетяна Яблонська* на картині „Зимовий день у Седневі” (див. обкладинку). Три чверті полотна наче засипано цим пухнастим дивом. Навіть чепурненький будиночок художниця відсуває вглиб картини, вивільняючи простір для снігу – і наші очі вбирають бездоганну чистоту і свіжість зимової палітри. У порівнянні з його розкішною красою все набуває другорядного значення, наче відступає у сутінки зимового дня. А художниця ще й запрошує поглянути на цей пейзаж згори, щоб найвигідніше представити красу величезного снігового покривала.

Кольорова палітра

Якого ж кольору сніг на картині? Придивіться до пухких кучугур – у затінку вони сірувато-голубі. А ось на даху сніг наче пожовтів від диму, що попихкує з димаря. Та найбільше вражає ніжно-бузковий відтінок, якого набуває сніг у скупих променях зимового сонця – він наче зашарівся від усвідомлення своєї краси. І нічого яскравого в картині немає – скромно тьмяніють дерева, лава, стіни будиночку, але сніг утворює справжню кольорову симфонію, що милує наше око.

*Яблонська Тетяна Нилівна (1917–2005) – український живописець, графік, педагог. Її численні картини присвячені темі зв'язку людини і природи: „Літо”, „Льон”, „Травень”, „Дуб”, „Жовтень”, „Початок травня”, „Чистий ранок”, „Стара груша”, „Зима наближається” тощо.

Чи чуєте „голос” снігу?

Спробуйте прислухатися до картини. Цей пейзаж напрочуд тихий – цілковита відсутність руху і шуму. Заціпеніло стоять дерева, розчепірівши голі віти. Одинокі порожні лава у дворі. Хата наче присіла в глибокий сніг і дивиться звідти сонними очима-вікнами. Здається, що глибокий сніг приглушив усі звуки і приспав їх до весни.

Картину наче перерізає низочка слідів: мабуть, щойно пробігла дитина, тягнучи за собою санчата. І може статися, що цілковитий спокій невдовзі порушить сміх, гамір, весела метушня. А поки що все здається послулим, нерухомим.

Краса, від якої тепліше на серці

Герой однієї з книжок польського письменника Януша Корчака, побачивши перший сніг, схвилювано розмірковує: „Я йду повільно, обережно. Мені шкода топтати цю радість. Усе довкола іскриться, виблискує, сяє, міниться, виграє, живе! І в мені тисяча іскорок. Немов хтось розсипав по землі і в душі моїй алмазний порошок. Посіяв – і виростуть алмазні дерева. Народиться осяйна казка”.

Які красиві почуття народжує сніг! У цьому найвище призначення природи – поглиблювати наші думки, пом'якшувати серця, примножувати Людину в людині.

Від редакції. Спробуйте намалювати (або сфотографувати) сніг. Надішліть нам свої малюнки (фотографії). Давайте влаштуємо „вернісаж зимової краси”.

